

Xavier Solanas

Tot i que encara és un poble gran, és un poble tranquil, sense barris lletjos ni construccions.

Parets del Vallès: el poble viu

Noto que no s'atura, que avança, que es construeix mirant endavant.

MARINA MARTORI

És dissabte al matí. Fa caloreta i un sol tranquil. M'acompanyen els meus Jòans, a qui he convençut que em facin de companys de viatge en aquest viatge pels pobles de per aquí. Ens encaminem decidits cap a Parets. Toca avui ruta pels pobles grans de cap al sud de la capital. Parets és el primer de la ruta. El conec, però no massa, hi he estat, però no gaire, hi he vingut, però de pas i avui, toca baixar del cotxe i allargar les passes per aquest poble allargat.

Hem fet l'entrada al poble per una zona més aviat industrial i desordenada, però que no ha aconseguit acabar amb el verd que envolta, encara ara, Parets del Vallès. Arribem a la plaça de l'església i baixem. Caminem tranquils una estona. Els carrers són costeruts aquí al centre i la plaça de l'església és compartida també per l'ajuntament. Crec que som al centre de l'antic Parets. Al centre - centre. Aquí, encara hi ha comerços d'aquells de tota la vida i pisos vells enmig de pisos nous. Per com és l'orografia sé que som en un turó, però aquí sí que no el veig pas. No hi ha verd a cap racó de cap carrer i em sento una mica asfixiada de gris. Fins que, per art de màgia i per donar-me una lliçó sobre paisatges urbanístics, s'obre davant meu el magnífic parc de la Linera.

I com m'agrada! Què hi fa aquí amagat aquest parc? Aquesta xemeneia alta a tocar

del carrer Vapor, aquesta verdor tranquil·la aquí, a tocar de tot el món de color gris? M'assabento, després, que aquest parc d'ara era abans la fàbrica de la Linera, la primera gran fàbrica que va tenir Parets. Una fàbrica tèxtil que es va convertir en motor econòmic i significatiu del poble fins l'any 1971. Passegem i en arribar a la sortida que toca a l'escola bressol "la cuna", descobreixo el punt que més m'emocionerà de Parets: una escultura de ferro que representa una mare amb els seus infants. Sé que no sóc imparcial, i que la meva situació a l'hora actual em marca de decidir-ho, però aquí, en aquest parc, aquí, proper a aquesta escultura i a aquests nens i nenes que corren pel parc verd de Parets, m'hi estic una estona llarga i trio, abans de veure la resta de poble, aquesta plaça, aquest parc, com a la meva plaça de Parets.

Després de gaudir una bona estona de la zona centre de Parets, agafem el cotxe i marxem. Ens hem acostat passejant fins al Casal Ca N'Oms i hi hem vist un casament i ara, amb el cotxe, els tornem a veure i sentim els aplaudiments. Parets està ple de vida, això es nota. És un fet.

Agafem el carrer principal que va entre camps per una banda i ciutat per l'altra, i deixem el centre. Sembla estrany que sense sortir del mateix poble haguem d'agafar el cotxe per moure'ns bé, però és així: Parets està com escampat, és gran i dispers i, a més, sempre hi ha molt de moviment. Arribem fins a la zona de l'Eixample. Aquesta és la zona que

Que hi fa aquí amagat aquest parc? Aquesta xemeneia alta a tocar del carrer Vapor, aquesta verdor tranquil·la aquí, a tocar de tot el món de color gris?

jo conec més perquè aquí hi viu una de les meves amigues més estimades. Ella, que és d'aquí de tota la vida, parla de Parets amb orgull i amb la vista fixada en el futur i això m'agrada. Diu que l'ajuntament preveu construir aviat un geriàtric i un hospital i una universitat i que Parets té tots els avantatges possibles: és a prop de Barcelona i de Granollers i està molt ben comunicat: tren, carreteres, autopistes, bus i que encara que és gran, és un poble tranquil, sense barris lletjos ni construccions.

Parla de Parets i se li nota que, si mai en marxa, el trobarà a faltar.

Jo, que me'l miro sense la perspectiva del que hi viu, noto part d'aquest entusiasme. Noto que Parets no s'atura, que avança, que construeix mirant endavant i permetent que tothom, la gent de sempre i els que hi passem per primer cop, ens sentim part d'aquesta espectacular maquinària que posa en marxa cada dia una ciutat, un poble tan actiu.

M'agrada de Parets la zona de Gallecs, amb la torre Malla, on descobreixo moltes famílies en bicicleta sota aquest sol càlid i m'agrada la fascinant pedra megalítica del Diable, situada al pati de l'escola Pau Vila i les masies escampades per polígons que encara ara ens parlen de com es guanyava la vida la gent d'aquí, de Parets, ara fa uns quants segles.

Per cert... sabíeu que la Torre de Cellers va ser considerada el castell més ben conservat de Catalunya del segle XVI, l'any 1999? Em fascina que, enmig d'aquest allargassat i frenètic poble-ciutat d'ara, s'hi amagui aquell Parets pagès que, fins ben entrat el segle XIX, es va dedicar a l'agricultura. Amb les indústries i les bones comunicacions, Parets va fer el salt demogràfic que, a hores d'ara, l'ha portat a ser un poble referent a la comarca. M'agrada de Parets que hi ha moltes places preparades perquè hi juguin els més petits, a gairebé cada cantonada, i m'agrada també la Vil·la Martí, decadent, però preciosa.

Enfilem l'avinguda Catalunya i em convenço que és l'artèria central del poble. Em queda a mà esquerra el Centre Cultural Can Rajoler i al davant l'escola Lluís Piquer i ens parem al semàfor i conto que som a la confluència de cinc carrers, com una mena d'estrella neuràlgica aquí, enmig de Parets. I me n'allunyo i m'enduc amb mi el parc de la Linera i la sensació, sempre fantàstica, de deixar enrere un poble viu, ple de gent contenta de ser d'on és.